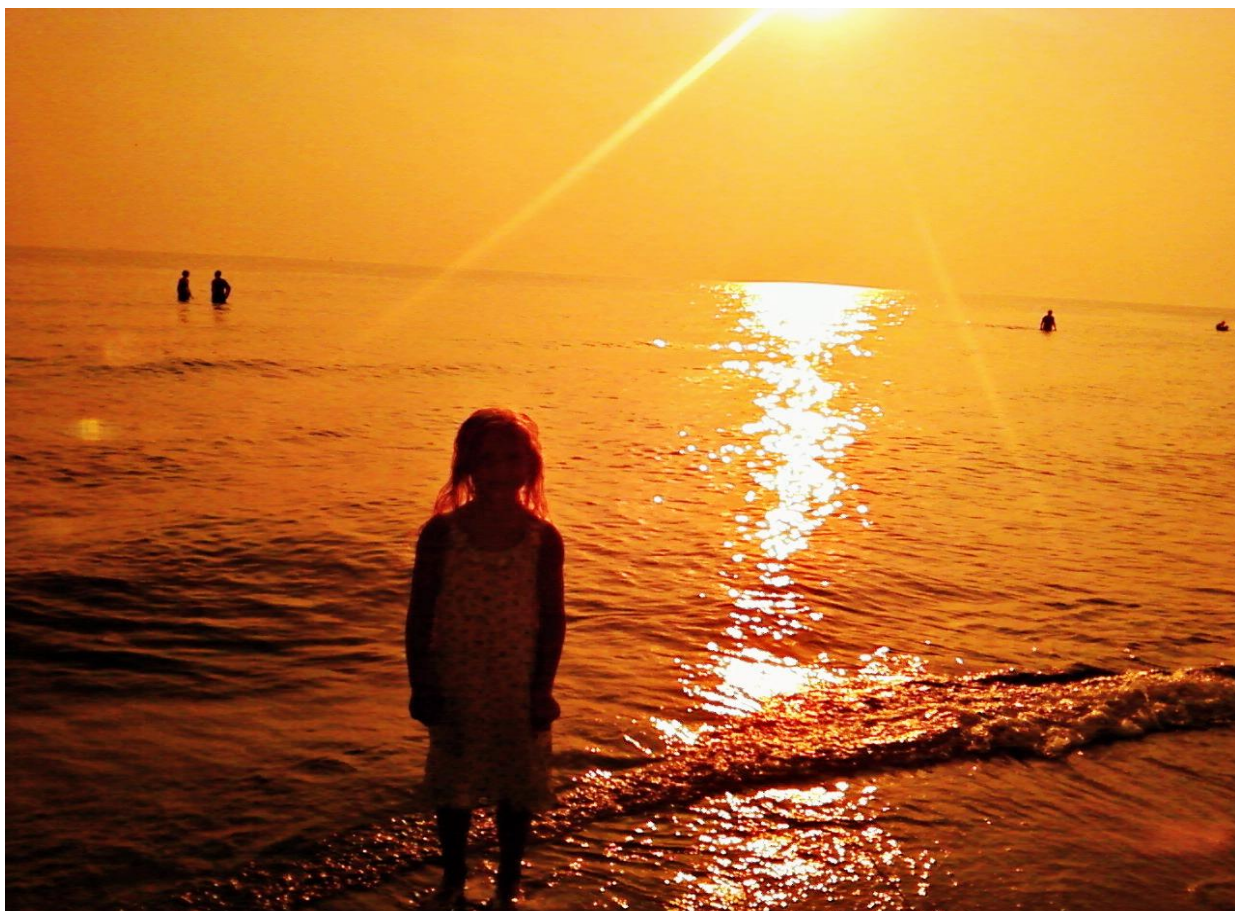

FOTONOVELĒ „AŠ KLAIPĒDIETĒ VISA ŠIRDIM ESU“

Gyvenimo laivas

Man atrodo, jog aš gyvenu nuostabiausioje pasaulio vietoje. Klaipėda – mano rojus, mano norų išsipildymo ir įstabaus grožio sostinė. Rodos, čia, Klaipėdos uoste, sustojęs mano gyvenimo laivas nesiruošia plaukti į plačius pasaulio vandenis ir žada dar ilgai plūduriuoti Baltijos jūros pakrantėje.

Turbūt niekas nedrįs ginčytis, jog Klaipėdos traukos paslaptis – jūra. Štai ir šiandien – sėdžiu Melnragėje, ant molo, mane šildo pavasarinės saulutės spinduliai, o aplink plyti mėlyna grožybė. Vanduo ramus, tačiau nuolat daužydamas į molą sukelia audros išpūdį. Danguje ratus suka baltosios žuvėdros, krykštaudamos lyg maži vaikai. Žvejai po sunkios darbo dienos traukia tinklus, kuriuose gausu laimikio. Einu žvilgtelėti iš arčiau: dažnai tarp jūros gėrybių ir įvairių žolių būna išpainiojusių mažų auksinių gintariukų, žibančių saulės spinduliuose. Šiandien mane aplanko sėkmė – keli „solidūs“ gintarai jau guli mano kelnų kišenėje ir laukia, kada taps nuostabiu ir akį traukiančiu papuošalu. Pajūryje veidą glosto malonus vėjelis, atnešdamas sūrumo kvapą. Smėlyje žaidžia vaikai – stato pilis ir gynybos sienas. Ausyse skamba bangų mūšos simfonija. Jūros šniokštimas atpalaiduoja, nuramina, leidžia pamiršti visas problemas. Įsitaisau kopose, kad matyčiau pasakišką gamtos stebuklą.

Staiga mano akį patraukia parplaukiantis milžiniškas laivas. Miestą jis pasitinka garsia, džiaugsminga sirena. Jam tarsi kelrodis tolumoje žybsi švyturys. Didysis laivas išdidžiai įplaukia pro jūros vartus. Ant stiebo plevėsuoja Lietuvos vėliava, o denyje stovi kapitonas ir mažieji žvelgia į uostą. Įdomu, kas šis žmogus? Apie ką jis mąsto? Ar mano miestas yra ir jo miestas? Atrodo, išgirstu mintyse kapitono atsakymą: „Klaipėda – mano namai. Čia gimiau, užaugau ir čia grįžtu pasenti – į gimtinę, į jaunatvišką vaikystės kampelį...“ Ak, jautrus tas laivo kapitonas: žvelgia į jūrą, į miestą, apžiūri netoliese esantį mišką ir jo skruostu nurieda sūri ašara. Bet jį iš džiaugsmo, juk jūrų vilkas grįžo į pačią mieliausią širdžiai vietelę – gimtąjį miestą Klaipėdą.

Net nepastebiu, kaip palengva ateina vakaras. Šeimos su vaikais vis dar stato smėlio pilis, mažiausieji renka akmenukus. O man laikas namo – keliausiu gerai pažįstamomis, skersais ir išilgai išvaikščiotosiomis Klaipėdos gatvelėmis, praeisiu pro išpūdingąjį „Meridianą“. Mano gimtasis miestas – pats nuostabiausias visame pasaulyje. O aš, savo gyvenimo laivo kapitonė, nepaliksiu jo – iškelsiu čia savo bures, vėjyje plazdens Klaipėdos vėliava...

Eglė Kundrotaitė, IIa kl.
Klaipėdos Baltijos gimnazija
Mokytoja Birutė Drukteinienė